

Sygn. akt II K 1255/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant: Katarzyna Chmiel

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14 stycznia 2016 r. sprawy:

G. B. syna J. i H. z domu K., urodzonego (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 19 sierpnia 2015 roku nie stosując się do orzeczonego w wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie sygn.. akt VII K 873/14 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, w ruchu lądowym przy ul. (...) w G. prowadził pojazd m-ki V. o nr rej. (...)

to jest o czyn z art. 244 k.k.

I. oskarżonego G. B. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego oskarżeniem kwalifikowanego z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. skazuje go na karę 8 (słownie: ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności grzywny zalicza oskarżonemu jeden dzień pozbawienia wolności w sprawie od godz. 19.50 w dniu 19.08.2015r. do godz. 11.25 w dniu 20.08.2015 roku, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art.2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (słownie: siedemdziesiąt) złotych tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 180 (słownie: sto osiemdziesiąt) złotych;

Sygn. akt: II K 1255/15

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k., Sąd ograniczył zakres uzasadnienia wyroku wydanego w trybie art. 343 k.p.k, do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć co do kary i innych konsekwencjach prawnych czynu

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania G. B. czynu z art. 244 k.k., zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Brak jest jakichkolwiek wątpliwości, że zachowanie oskarżonego odpowiada opisowi zawartemu w cytowanym wyżej przepisie. Bezspornym jest to, iż kierujący samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), zatrzymanym dnia 19 sierpnia 2015 roku na ul. (...) w G. do kontroli drogowej był właśnie G. B.. Okoliczność ta, wynikająca niezbitnie z materiału dowodowego w postaci protokołów sporządzonych przez funkcjonariuszy oraz zeznań świadka D. N. nie była kwestionowana przez oskarżonego. Jednocześnie, na podstawie dokumentów urzędowych wykazano, że wobec oskarżonego orzeczono uprzednio prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie sygn. akt VII K

873/14 środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na dwóch lat. W momencie popełniania przypisanego czynu G. B. miał świadomość obowiązywania tego zakazu.

Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę G. B.. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. G. B. jest i już w trakcie popełniania czynów była osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego. Sprawca naruszył przepisy obowiązującego prawa, zdając sobie sprawę z ich treści i zagrożenia karnego, jakie niesie zachowanie w opisanym kształcie – złamanie zakazu prowadzenia pojazdów to przestępstwo pospolite, którego karalność jest w społeczeństwie powszechnie znana. G. B. jest całkowicie zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej za zachowanie, którego się dopuścił.

Stopień szkodliwości społecznej czynu G. B. należy określić jako niemały. Zachowanie oskarżonego uderzyło bowiem w dobro o istotnym znaczeniu społecznym. Swoim zachowaniem pogwałcił jedną z podstawowych reguł, będącą zarazem gwarancją zachowania porządku publicznego, tj. obowiązek stosowania się do rozstrzygnięć zawartych w prawomocnych wyrokach. O znacznej społecznej szkodliwości czynu G. B. świadczy postać jego umyślności. W przedmiotowej sprawie – jak zostało wskazane powyżej – oskarżony popełniając przypisany mu czyn działał umyślnie, bo w zamiarze bezpośrednim i to z premedytacją. Przy czym, do orzeczonego wobec niego środka karnego nie zastosował się z błahej przyczyny – kierował pojazdem z zamiarem udania się do O. by pojazd ten sprzedać. Złamanie przez niego zakazu prowadzenia pojazdów nie zostało spowodowane wyjątkowymi, szczególnymi okolicznościami życiowymi. G. B. zlekceważył prawomocne orzeczenie sądu, przedkładając nad wydane rozstrzygnięcie swe prywatne dobro o niskiej wartości, w postaci komfortu swojego życia. W trakcie składania wyjaśnień wskazał, iż wiedział, że ma sądowy zakaz prowadzenia pojazdów, lecz miał akurat kupca na samochód i chciał pojechać, żeby sprzedać pojazd. Należy zaznaczyć, iż z łatwością mógł on osiągnąć założony cel w inny sposób. W szczególności, mógł poprosić o grzecznościową pomoc któregoś z przyjaciół, bądź odpłatnie zlecić prowadzenie samochodu innej osobie i podróżować na miejscu dla pasażera.

Konfrontując ustalony stan faktyczny z przepisami ustawy, Sąd stwierdził, iż, w przedmiotowej sprawie, zachodzą przesłanki do wydania wyroku skazującego. W punkcie I. wyroku, zgodnie z wnioskiem Prokuratora złożonym w trybie art. 335 § 1 k.p.k., zaaprobowanym przez oskarżonego, za czyn z art. 244 k.k., Sąd wymierzył zatem oskarżonemu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności.

Na niekorzyść G. B. przemawiają okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej jego czynu (omówione powyżej), a zwłaszcza względ na rodzaj naruszonego dobra i przyświecającą mu motywację. Za okoliczność obciążającą należy również uznać, fakt czterokrotnego skazania oskarżonego: dwukrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu, jednokrotnie za czyn z art. 178a§1 kk. i jednokrotnie za czyn z art. 178a§1 i4 k.k. w wyrokach zapadłych przed datą badanego czynu: vide karata karna k. 40.

Za okoliczność łagodzącą należy uznać fakt, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyczerpujące wyjaśnienia – jednak okoliczność ta w realiach sprawy, ujęcia oskarżonego na gorącym uczynku, ma marginalne znaczenie .

Sąd uznał, iż do osiągnięcia względem G. B. wychowawczych i prewencyjnych celów kary przyczynić się może jedynie orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Należy bowiem, po raz kolejny, podkreślić, iż prócz wcześniejszych skazań za czyny z art. 178a § 1 k.k., uzasadniającego nałożenie zakazu prowadzenia pojazdów, był on uprzednio dwukrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Dotychczasowa postawa życiowa G. B., nie pozostawia wątpliwości co do tego, że jest on sprawcą zdemoralizowanym i odpornym na resocjalizację, a popełnianie przestępstw przychodzi mu z łatwością. Wobec takich osób konieczne jest konsekwentne karanie nawet za stosunkowo drobne przestępstwa. Zdaniem Sądu, brak jest obecnie przesłanek pozwalających mieć nadzieję, że oskarżony będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego, a tym bardziej, że nie popełni kolejnego przestępstwa. Należy dać

oskarżonemu czytelny sygnał, że każde popełnione przez niego w przyszłości przestępstwo, zwłaszcza popełnione z winy umyślnej, może się wiązać z surową reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Jasnym jest, iż pozostawienie G. B. na wolności stanowiłoby realne zagrożenie dla społeczeństwa. Wydając zatem niniejszy wyrok, Sąd dostrzegł w pierwszym rzędzie konieczność zrealizowania funkcji prewencyjnej kary. W ocenie Sądu, jedynie perspektywa pobytu w zakładzie karnym może sprawić, że (...) on swoje postępowanie i podjęcie próbę powrotu na łono zdrowej części społeczeństwa. Zwłaszcza, że w przeszłości, bez zamierzonego skutku, trzykrotnie stosowano wobec oskarżonego środek probacyjny w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Z uwagi na uprzednie skazania G. B. na karę pozbawienia wolności, zastosowanie tego środka w badanym przypadku byłoby nie tylko niewskazane, ale przede wszystkim niemożliwe (art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku). W ocenie Sądu nie byłoby również w odbiorze społecznym dobrym sygnałem zastosowanie wobec takiego sprawcy, kary grzywny albo kary ograniczenia wolności na podstawie art. 37a k.k. Zachowanie oskarżonego nie wskazuje na to, żeby szczerze żałował tego, co zrobił. G. B. ma wprawdzie na utrzymaniu dwoje dzieci, jednak możliwe jest zapewnienie wypełnianie przez niego obowiązków alimentacyjnych poprzez zatrudnienie go w zakładzie karnym. W świetle całokształtu okoliczności obciążających, w tym niemałego stopnia szkodliwości społecznej, fakt łożenia na utrzymanie dzieci nie mógł być argumentem decydującym o zastosowaniu wobec G. B. kary o charakterze wolnościowym.

W punkcie II. wyroku, na poczet orzeczonej wobec G. B. kary pozbawienia wolności, zaliczono okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania). Orzeczenie to miało charakter obligatoryjny.

Mając na uwadze fakt uzyskiwania przez G. B. stałego dochodu, Sąd uznał również, iż zasadne będzie zasądzenie od oskarżonego, na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu związanych z jego sprawą, w tym wymierzenie stosownej opłaty (punkt III. wyroku), albowiem swoim zachowaniem przyczynił się do ich powstania.